

ENTER

择天记

ท้า

12

ENTER **สยิต**

ทดลองอ่าน พลิก

๒๗๒๗

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

พิมพ์ครั้งที่ 1

猫腻 Mao Ni เขียน
Enter Books เรียบเรียง

ผลงานโดย
ผู้เขียน 'สยบฟ้าพิชิตปฐพี'

INKS
STONE
PUBLISHING

阅文集团

ENTER
สี่ยอด พลัน
ทดลองอ่าน

ENTER
ทดลองอ่าน

ENTER
ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

**สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ
ไปกับเอ็นเธอร์บุ๊กส์**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

คนบางคนเมื่อรู้ว่าตนกำลังจะตายก็อาจจะจมจ่อมกับความเสียใจ แต่แน่นอนว่าเมื่ออ่านทำลิขิตพลิกโชคชะตากันมาจนถึงเล่มนี้ เราทุกคนก็รู้ว่าเงินฉางเซิงไม่ใช่คนอย่างนั้น เขายอมรับความจริงเรื่องนี้ได้อย่างสงบ และจัดการสิ่งที่ยังทำไม่เสร็จเรียบร้อยไปที่ละอย่างสองอย่าง ทั้งการมอบหมายภาระหน้าที่ในสำนักศึกษาศาสนาหลวง และการใช้ค่ายกลกาลเวลาทำลายพันธนาการของหวังจื่อเซ่อให้มั่งกรน้อย แต่ยังไม่หมดเพียงเท่านี้...เพราะเงินฉางเซิงเองก็มีความปรารถนาที่ต้องการทำให้สำเร็จ ในคืนนี้เขาจึงตัดสินใจใช้ชีวิตอย่างเอาแต่ใจเป็นครั้งแรกและครั้งสุดท้าย!

ความปรารถนาของเงินฉางเซิงคืออะไร การกระทำของเขาจะนำมาซึ่งผลกระทบยิ่งใหญ่ขนาดไหน คำคืนอันยาวนานตั้งแต่ดึกดื่นจนถึงอรุณรุ่ง จะเกิดเหตุอะไรที่ชวนให้ลุ้นระทึกจนนั่งตัวโก่งไปตามๆ กันขึ้นบ้าง และสุดท้ายใครจะอยู่ใครจะไปนั้น พลิกอ่านหน้าต่อไปได้เลย!

สำนักพิมพ์เอนเทอร์พรีคัลส์

ประวัตินักเขียน

Mao Ni

เกิดในยุค 70 ในชีวิตนั้นนอกจากเที่ยวชิมลิ้มลองของอร่อยแล้ว สิ่งที่ชอบที่สุดก็คือการได้อ่านเรื่องราว เมื่ออ่านเรื่องราวมามากเข้าก็นึกคึกอยากเล่าเรื่องราวดูบ้าง และแล้วต้นศตวรรษที่ 20 ก็ค่อยๆ กลายมาเป็นผู้เล่านั้นแต่นั้นมาจนปัจจุบัน เคยเขียนเรื่องที่แตกต่างกันหลายมามากมาย ได้รับรางวัลมาบ้าง แต่สิ่งที่ยากให้เป็นก็ยังไม่พ้นคำว่า 'อ่านสนุก' นี้แหละ หวังว่าจะสนับสนุนกันต่อไปเรื่อยๆ นะ

Mao Ni

จากใจสำนักพิมพ์

'ทำลิขิตพลิกโชคชะตา' เป็นโปรเจกต์ความร่วมมือระหว่างสำนักพิมพ์ เอ็นเธอร์บีคส์และอิงค์ สโตน (Ink Stone) จุดเริ่มต้นก็มาจากแนวคิดง่าย ๆ เพียงแค่อยากให้นักอ่านที่เป็นสายหนังสือเล่มได้อ่าน ได้สะสมนิยายแนวกำลังภายในแฟนตาซีที่การ์ตูนตีความสนุก เพราะเป็นผลงานของ Mao Ni ผู้ซึ่งเคยสร้างความประทับใจแบบไม่รู้ลืมมาแล้วกับ 'สยบฟ้าพิชิตปฐพี'

ผลงานของ Mao Ni เรื่องนี้มีการแปลเป็นภาษาไทยแล้วในเว็บไซต์ Fictionlog และธัญวลัย แต่อย่างที่ได้อ่านไปว่าเราในฐานะสำนักพิมพ์ที่ทำหนังสือก็อยากให้มีตรรก์นักอ่านทั้งหลายได้รับความสนุกสนานในแบบที่คุ้นชิน

'ทำลิขิตพลิกโชคชะตา' รูปแบบหนังสือนี้เป็นการเรียบเรียงใหม่และตรวจสอบความถูกต้องอีกครั้งจากสำนวนเดิมของ 'สมาพันธ์พลิกฟ้า' ที่ได้แปลไว้กับทางอิงค์ สโตน ทีมบรรณาธิการของเอ็นเธอร์บีคส์ได้ตั้งใจและทุ่มเทอย่างยิ่งในการรักษาคุณภาพของงานซึ่งเป็นจุดแข็งของเรามาตลอด เพื่อให้ผู้อ่านได้รับทั้งสารและอรรถรสอย่างสมบูรณ์ที่สุด

หวังว่าทุกท่านจะมีความสุขกับการอ่าน

ทั้งหมดนี้ล้วนเป็นข้ออ้าง
พวกเจ้าก็แค่ไม่ชอบให้สตรีเป็นใหญ่เหนือเจ้า

ตอนที่ 112

เพียงเสียงร้องของหงส์ฟ้าเยาว์วัย ไม่มีอะไรมากกว่านั้น

หลังจากผ่านไปชั่วระยะเวลาหนึ่ง ซึ่งอาจเป็นช่วงเวลาที่ยาวนาน หรือสั้นอย่างมาก เงินฉางเซิงก็ตื่นขึ้นจากความสับสนและผละหนึ่ไปไกล

มังกรดำน้อยมองดูเงาหลังของเขาล้มหายไปในความมืด ใบหน้าเผยความไม่พอใจ โดยเฉพาะรูปร่างตาแนวตั้งของนางซึ่งแผ่ความรู้สึกอันเย็นเยียบผิดปกติออกมา

พันธนาการที่หวังจื่อเซ่อสร้างไว้บนผนังหินทำให้นางไม่อาจฟื้นฟูความแข็งแรงที่แท้จริงของตนกลับมาได้ แต่นางก็สามารถคว้าตัวเงินฉางเซิงกินเข้าไปในคำเดียวได้หากต้องการ 'ไม่เช่นนั้นนางจะกลายเป็น 'สิ่งหวงห้าม' ของวังหลวงที่ไม่มีใครกล้าพูดถึงได้อย่างไร

ถึงกระนั้นนางก็ไม่ได้ทำ ความโกรธในดวงตาค่อยๆ จางหายไป เหลือไว้เพียงความเปลี่ยวเหงา ผิดหวัง และดื้อรั้น

นางเข้าใจดีว่าที่เงินฉางเซิงหนีไปไม่ใช่เพราะกลัวจะถูกนางจับกิน แต่อยากจะหนีจากสิ่งอื่นต่างหาก

เมื่อไม่มีความช่วยเหลือของมังกรดำ เงินฉางเซิงก็ไม่อาจใช้สระน้ำกลับไปยังผิวน้ำได้ เส้นทางที่เขาใช้จึงเป็นเส้นทางเดียวกับตอนที่เขาเข้ามา

ในถ้ำใต้ดินแห่งนี้เป็นครั้งแรก เด็กหนุ่มผลึกประตุนหินและกลับเข้าสู่
 ดำหนักเย็นที่ไม่ได้มาเยือนเป็นเวลานานมากแล้ว เมื่อเห็นวังเวียงยาง
 ที่อยู่ไกลออกไป ก็อดไม่ได้ที่จะรู้สึกทอดถอนใจอยู่บ้าง

ตอนนั้นไม่วิวี้ได้ใช้อภินิหารบางอย่างยึดพลังจากค่ายกลของ
 วังหลวงส่งเขาจากวังเวียงยางมายังที่แห่งนี้ นางไม่คาดคิดว่าเขาจะกล้า
 เดินเข้าไปในถ้ำใต้ดินเพื่อพบกับ 'สิ่งหวงห้าม' ในตำนาน และได้พบกับ
 โอกาสในการรอดชีวิต เช่นเดียวกับที่เขาไม่คาดคิดว่า 'สิ่งหวงห้าม' ที่
 ภายนอกดูโหดเหี้ยมอำมหิตแท้จริงแล้วกลับเป็นเพียงเด็กสาวเผ่ามังกร
 ที่อ่อนต่อโลกและไม่รู้ประสา ซึ่งไม่คิดว่าเขาจะได้มีความสัมพันธ์และ
 ผ่านเรื่องราวมากมายกับเด็กสาวผู้นี้

เขายืนอยู่ตรงหน้าต้นไม้ในฤดูสารทิมสระเฮยหลง มองดูค่ายกล
 ดำหนักถงกงที่โด่งดัง ก่อนจะจมลงในห้วงความคิด เขาเข้าใจคัมภีร์เต๋า
 เป็นอย่างดีและได้ศึกษาเกี่ยวกับค่ายกลมาไม่น้อย แม้ว่าจะไม่ถึงระดับ
 สวิไฮ่วรงหรือโก้วหานสื่อแต่ก็นับได้ว่าโดดเด่นในหมู่ผู้บำเพ็ญเพียร
 เมื่อถูกกักขังไว้ที่นั่นในตอนนั้นจึงสามารถหาประตูเกิดของค่ายกลนี้และ
 พบว่ามันอยู่ลึกลงไปนในสระ

เพื่อที่จะทำลายพันธนาการที่หวังจือเซ่อสร้างไว้ เขาจึงเตรียมตัว
 มาเป็นเวลานาน ประกอบกับความช่วยเหลือของสวิไฮ่วรง เขาก็
 มั่นใจว่ามันจะใช้เวลาอย่างมากสิบปีในการกัดกร่อนโซ่ทั้งสองจนหมด
 พลังอำนาจไป จากนั้นมังกรดำน้อยก็จะได้รับอิสระ และหากนางศึกษาคัมภีร์กาลเวลาที่เขาทิ้งไว้ให้ในถ้ำใต้ดิน ก็จะมีระยะเวลาได้อีก

อย่างไรก็ตาม เมื่อถึงตอนนั้น เขาคงไม่ได้อยู่บนโลกนี้แล้ว
 ความหมายของ 'ผ่านไปพันปี เมฆขาวล่องลอยไร้จุดหมาย สิ่งต่างๆ
 คงเดิมแต่คนเปลี่ยนไป ต้นอ่อนเติบโตเป็นไม้ใหญ่' เป็นเช่นนี้เอง
 แต่ถึงกระนั้นก็ยังมีความหรือเรื่องราวที่ไม่อาจปล่อยให้

สำนักศึกษาหนานซีครอบครองศีลตราวิเศษชื่อเดียวกับค่ายกล
ในตำหนักเย็นแห่งนี้ ล้วนแต่เรียกว่าถงกง

ตำหนักถงกงอยู่ในมือของนาง

ตอนนี้นางย่อมอยู่ในวังหลวง ไม่ไกลจากจุดที่เขาอยู่

เงินฉางเชิงเดินอ้อมสระไปตามทางหินซึ่งมุ่งไปยังประตูหลังของ
ตำหนักถงกงก่อนจะตรงเข้าสู่ป่า สายตามองไปยังหมู่ตำหนักที่อยู่ไกล
ออกไป

เขาไม่ชอบที่ต้องตายตามลำพัง แต่เขาก็ไม่อยากให้นางเห็นตอนที่
เขาจากโลกนี้ไป

เขาเตรียมจะเข้าไปในสวนใจในเวลาอันใกล้นี้ ไม่มีใครที่นั่น
ไม่มีใครเข้าไปได้

แต่ก่อนจะถึงตอนนั้น เขายังมีบางอย่างที่จำเป็นต้องทำ

เสียงดังกอบบกรบลอยมาจากป่าตรงหน้า หมูใบไม้เขียวขจีที่
กำลังจะเปลี่ยนเป็นสีเหลืองร่วงหล่นลงมา

แพะดำไผ่ล่อออกมาจากป่า มองดูเงินฉางเชิงพลางเสียงหัวเล็กน้อย
ดูเหมือนจะสงสัยอยู่บ้าง มันใช้ความเงียบถามเขาว่าเหตุใดวันนี้ถึงได้มา
ไผ่ที่นี้แทนที่จะเป็นสระน้ำ

เงินฉางเชิงประสานมือและค้ำบิให้แพะดำด้วยท่าทางจริงจัง
ก่อนกล่าว "ขอบคุณมากที่ช่วยดูแลข้าตลอดสองปีที่ผ่านมา"

แพะดำหันหน้าไปทางตำหนักหนึ่งท่ามกลางหมู่ตำหนักมากมาย
ที่อยู่ไกลออกไป

เงินฉางเชิงเข้าใจความหมายและส่ายหน้า "ข้าไม่ได้จะไปที่นั่น"

แพะดำหันกลับมามองดูเขาอย่างสงบ ดวงตาของมันเหมือนกับ
รัตติกาลอันมืดมิดที่สุด

"ข้าใช้ชีวิตอย่างจริงจังมาตลอด บางทีอาจเรียกได้ว่าเข้มงวด เพราะ

ข้าหวังว่าจะมีชีวิตรอดอยู่นานขึ้นอีกสักหลายปีด้วยวิธีนี้ แต่ตอนนี้มันใจ
ได้แล้วว่าไม่มีทางได้มีชีวิตรอดอยู่ต่อไปอีกหลายปี เมื่อคิดดูแล้วเรื่องที่เสียใจ
ที่สุดก็คือข้าไม่เคยใช้ชีวิตรอดอย่างเอาแต่ใจมาก่อน ข้าบำเพ็ญเพียรตามใจ
ปรารถนา แต่เมื่อใดก็ตามที่ข้าทำตามใจตนเองได้อย่างแท้จริง"

นับตั้งแต่วินาทีที่ตนเองจะต้องตาย เงินฉางเซ็งก็ไม่เคยบอกความคิด
ของตนเองกับผู้ใด แต่ตอนนี้เขากลับบอกความในใจกับแพะดำตัวนั้น

"ดังนั้นก่อนข้าจะตาย ข้าจึงตัดสินใจทำเรื่องที่ยากทำมากที่สุด
หากทำสำเร็จ ข้าคิดว่าคงจะมีความสุขมาก"

เช่นฆ่าไปทางบูรพา สังหารไปทางประจิม กวาดล้างทุกสิ่งทั้งหมด
ทั้งมวลล้วนหนีไม่พ้นคำว่า 'ฆ่า'

ฆ่าทุกคนที่ขวางทางจนหมดสิ้น เช่นนั้นก็ไม่มีใครมาขัดขวาง
เจ้าอีก กวาดล้างเจตจำนงที่รื้ออันขัดแย้งกับเจ้า โลกนี้ย่อมสวามิภักดิ์
ภายใต้เจตนาธรรมของเจ้า แต่หลังจากที่ทุกคนยอมก้มหัวแล้วแล้ว
จะจัดการสิ่งที่เหนือขึ้นไปอย่างไร แล้วจะอย่างไรกับใจของผู้คน

หลังจากได้ยินคำของจักรพรรดินี้ศักดิ์สิทธิ์ สวีหยิวหวังก็รีบไป
เป็นเวลานาน

นี่เป็นคำประกาศอันกตัญญูของจักรพรรดินี้ศักดิ์สิทธิ์ อีกทั้งยังเป็น
คำสั่งสอนต่อผู้สืบทอดเพียงหนึ่งเดียวของนาง

สวีหยิวหวังครุ่นคิดเรื่องนี้อยู่ครู่หนึ่ง ในเวลาเดียวกันนางก็คำนวณ
และวางแผนอย่างเงียบๆ

ในตอนนั้นเมื่อนางกล่าวกับเงินฉางเซ็งว่าจะเข้าวังหลวงเพื่อขอ
ความเมตตาจากจักรพรรดินี้ศักดิ์สิทธิ์ เงินฉางเซ็งกลับบอกว่าไม่มี
ความหมายอันใด

เมื่อได้เห็นท่าทีเย็นชาของจักรพรรดินี้ศักดิ์สิทธิ์ในตอนนี ก็ดูเหมือน

จะเป็นเช่นนั้นจริงๆ

ความจริงแล้วนี่เป็นผลลัพธ์ที่ไม่ว่าใครก็คาดเดาได้

แต่นางก็ยังคงมาวังหลวง

เพื่อที่นางจะได้ทำทุกอย่างที่ทำได้แล้วปล่อยให้เหลือให้เป็นหน้าที่ของสวรรค์อย่างนั้นหรือ หรือเพราะนางหวังว่าจะสามารถร้องขอช่วงเวลาอันสงบสุขให้แก่เงินฉางเชิงได้อีกหลายสิบวันกันแน่

ย่อมไม่ เพราะแม้ว่านางจะเป็นผู้ศึกษาในวิถีแห่งเต๋า แต่นางก็มีสติปัญญาของตนเอง ไม่คิดจะอยู่เฉยโดยไม่ทำอะไร

นับจากตอนที่พวกเขาออกจากเขาหวนซานจนถึงเมื่อคืนนี้ นางก็คิดคำนวณมาตลอด ปลายนิ้วเรียวบางของนางไม่เคยออกห่างจากกระดานดวงดาวโชคชะตา

นางพยายามมองหากฎสวรรค์ เพื่อชี้กระชากหมอกหนาแห่งโชคชะตาและมองให้เห็นเส้นทางแท้จริงเบื้องหน้า ทว่าผลของการคำนวณทั้งหมดล้วนเป็นเช่นเดิม

การที่จะให้เงินฉางเชิงหลุดพ้นจากโชคชะตาอันยากลำบาก มีเพียงเส้นใยโชคชะตาที่เลือนรางริบหรือเหลือเกินเส้นนั้นเพียงเส้นเดียว ซึ่งปลายอีกด้านหนึ่งของเส้นใยนั้นเชื่อมอยู่กับร่างของจักรพรรดินีศักดิ์สิทธิ์

ว่าตามเหตุผลแล้ว การลงทัณฑ์ของกฎสวรรค์ที่เงินฉางเชิงทนทุกขอยู่นั้นเป็นผลจากคำสาบานที่จักรพรรดินีศักดิ์สิทธิ์ได้มอบแก่ท้องฟ้าดวงดาว และคนที่อยากให้เขาตายที่สุดก็คือจักรพรรดินีศักดิ์สิทธิ์ ดังนั้นหากนางต้องการแก้ปมของโชคชะตานี้ ทางออกก็ต้องอยู่บนร่างของจักรพรรดินีศักดิ์สิทธิ์เท่านั้น

แต่นางรู้ว่าความหมายที่โชคชะตาปรากฏออกมาอย่างเลือนรางมิได้เป็นเช่นนั้น

มองภูเขาเป็นภูเขา มองภูเขาไม่เป็นภูเขา มองภูเขาก็ก็นยังเป็นภูเขา*...สุดทำยภูเขาก็ก็นคือภูเขา แต่ความหมายนั้ันต่างไปอย่างสิ้นเชิง ดั้งนั้ันนางจึ้งออกจากสำนักศึกษาศาสนาหลวงมาตั้งวังหลวง นางเชื่อมุ่่อย่างยึ้งว่าการกระทำนั้จะนำมาซึ่งความเปลี่นแปลง บางอย่าง ทว่านั้บั้ตั้งแต่ตอนกลางวันจนถึงขณะนั้เวลาก็ก็นผ่านไปนานแล้ว สุดทำยก็ตั้งมุ่่มุ่่มีการเปลี่นแปลงใดๆ เกิดขึ้

ถึ้วยลายครามตั้งหมุ่อยู่ตรงปลายนิ้วของนาง เหมือนจะมุ่่หยุดเลย ตั้งแต่กลางวันมาจนถึงกลางดึก รวากับกั้งหนั้ น้ำ รวากับกาลเวลา

"ศาสตรั้แห่งการอนู่มนาก็คือการทำยให้เห็นความเปลี่นแปลงที่ อาจเกิดขึ้ได้ทั้หมด แต่กระนั้นกฎสวรรค์ก็มุ่่อาจอธิบายและมุ่่อาจ คำนวณได้ เช่นนั้ันจะคำนวณได้ตั้งไร"

จักรพรรดินั้ศัคคั้สิทธิพั้ลนวางถึ้วยลายครามลงบนโต๊ะแล้วเหลื่อบมอง นาง ตวั้ตสายตาเพียงครั้งดูจมองทะลุ่เรื่องราวทั้หมด

หลังจากนั้ไปครั้หนึ่ง สวีโหย่วหรงก็ตอบ "แม้ว่าเรามุ่่อาจสัมผัสได้ แต่เราเข้าไกลั้ให้มากขึ้นได้"

จักรพรรดินั้ศัคคั้สิทธิตั้ย่อน "แม้แต่จิตใจของคนเจ้าตั้ยังคำนวณให้ ออกมาอย่างชัดเจนนั้ได้ แล้วเหตุใดถึงพุดเรื่องการเข้าไกลั้กฎสวรรค์อีก"

ใบหน้าสวีโหย่วหรงชั้ดขาวไปบั้งเพราะนางสัมผัสได้ราวๆ ว่า ความเปลี่นแปลงที่ตนเผ้ารอได้เกิดขึ้แล้ว ทว่า...ความเปลี่นแปลงนั้ นั้ได้เป็นตั้งที่นางตั้ต้องการ

"เจ้าวางค่ายกลกระปี้ไว้ในสำนักศึกษาศาสนาหลวง ถึงขนาด ขอให้ตั้หานักหลั้กส่งคนมาช่วยเหลื่อบ แล้วเจ้าก็มาตั้งวังหลวงเพื่อพบเข้า โดยเชื่อว่าทำเช่นนั้แล้วจะสามารรถดั้ดขาดเขากับโลกนั้ได้ เจ้ารอให้

* มองภูเขาเป็นภูเขา มองภูเขาไม่เป็นภูเขา มองภูเขาก็ก็นยังเป็นภูเขา เดิมหมายถึงการตรั้รู้และเข้าใจ ในถานทางพุทธศาสนา บั้จจุบันมักหมายถึงช่วงเวลามากช่วงที่ตั้งพบเจอในชีวิตมนุษย์ ซึ่งในแต่ละ ช่วงเวลาก็ก็นมีมุมมองและความเข้าใจต่อสรรพสิ่งต่างกั้

กฎสวรรค์ทำงานขณะที่ตัวเจ้าเองมองหาความเปลี่ยนแปลงอันเล็กน้อยที่สุด แม้เจ้าจะคิดคำนวณมากมาย แต่กลับลืมคำนวณเรื่องหนึ่ง" จักรพรรดินีศักดิ์สิทธิ์มองนางอย่างสุขุมพลางกล่าวต่อ "เจ้าลืมไปว่า เขาเองก็คิดคำนวณอยู่เช่นกัน"

สวีหยิวหวังรู้ว่านางได้ทำผิดพลาดแล้ว

หากเงินฉางเชิงออกจากสำนักศึกษาศาสนาหลวงเองแล้วจะเกิดอะไรขึ้น หากนางไม่อยู่ก็ไม่มีใครห้ามเขาไม่ให้ออกไปได้

จักรพรรดินีศักดิ์สิทธิ์เรียกนางมายังวังหลวงก็เพื่อมอบโอกาสนี้ให้กับเงินฉางเชิง

พูดอีกอย่างก็คือยามที่นางพยายามเลือกทางออกให้กับเงินฉางเชิง จักรพรรดินีศักดิ์สิทธิ์กลับเข้าใจมานานแล้วว่าเงินฉางเชิงจะเลือกทางใด

"จักรพรรดินีศักดิ์สิทธิ์ ที่ท่านเข้าใจเขาดีขนาดนี้ เพราะพวกท่านเป็นแม่ลูกกันเช่นนั้นหรือ" สวีหยิวหวังถามด้วยน้ำเสียงเย็นเยียบ

จักรพรรดินีศักดิ์สิทธิ์ตอบ "จนถึงตอนนี้เจ้าก็ยังไม่ลืมที่จะใช้เรื่องนี้มาทิ่มแทงหัวใจข้า ช่างเป็นเด็กที่ดื้อรั้นยิ่งนัก"

ความตื้อตึงปรากฏบนใบหน้าดงามของสวีหยิวหวัง นางถาม "แล้วที่ข้ากล่าวไม่ใช่เรื่องจริงหรือ"

"แน่นอนว่าไม่ใช่เรื่องจริง" น้ำเสียงจักรพรรดินีศักดิ์สิทธิ์หนักแน่น ประหนึ่งหยกหรือทองคำ "ข้าเข้าใจเขาดีก็เพราะข้าเคยทำความเข้าใจเขามาก่อน"

นางยืนขึ้นและเดินไปที่หน้าต่างอีกครั้ง ทอดสายตาไกลออกไปนอกตำหนัก

ห้องฟ้าครีเม่เมตตอนหัวค่ำได้เปลี่ยนเป็นห้องฟ้าพราวดาว น้ำเสียงนางเฉยชาเสียยิ่งกว่าตอนกลางวัน ทั้งยังเย็นเยียบอยู่บ้าง

"ในสายตาค้นทั่วไป ผู้ที่เรียกว่าผู้ศักดิ์สิทธิ์นั้นรู้แจ้งทุกสรรพสิ่ง"

แต่พวกเขาหาวิธีไม่ว่าหลังจากข้ามด่านนั้นมาแล้ว พวกเราก็ยังคงเหยียบบนธูลีแดง* สาเหตุที่ผู้ศักดิ์สิทธิ์ไม่เคยทำผิดนั้นก็เพราะพวกเราไม่อาจผิดพลาด หากผิดพลาดผู้หนึ่งพวกนั้นก็จักปกคลุมร่างกายและยากจะกำจัดออกไป"

ถ้อยคำที่มาพร้อมกับน้ำเสียงเย็นเยียบชัดเจนนั้นตกกระทบโสตประสาทและจิตใจของสวีโฮยวหรง

"ข้าไม่เคยกลัวสิ่งที่เรียกว่ากฎสวรรค์หรือโชคชะตา มันต้องการใช้เจ้ากับข้าเป็นวัวเป็นม้าของมัน แต่ข้าจะทำให้มันเป็นวัวเป็นม้าของข้า ข้าจะกุมบังเหียนและคันไถ ใช้มันแผ้วถางผืนดินขยายอาณาจักร ใช้มันทำให้พืชผลงอกงาม ตอนนี้อยู่เมื่อมองดูแล้ว หัวใจข้าซึ่งเคยพยายามใช้งานกฎสวรรค์ก็ได้ยอมรับว่ามันมีประโยชน์ ยอมรับกลายเป็นว่าในบางแง่มุมมันก็แข็งแกร่งยิ่งกว่าความสามารถของข้า และนี่คือความผิดพลาดครั้งใหญ่ที่ข้าทำในตอนนั้น ในยามที่ข้าสรุปได้เช่นนี้จิตวิญญาณของข้าก็เปื้อนไปด้วยฝุ่นผงที่ไม่มีวันชำระออก"

จักรพรรดินี้ศักดิ์สิทธิ์หันมามองสวีโฮยวหรง

บางที่อาจเพราะนางกำลังพูดเรื่องกฎสวรรค์สีหน้าจึงเคร่งขรึมและสงบนิ่งอย่างยิ่ง ใบหน้าไร้ที่ติแผ่กลิ่นอายอันศักดิ์สิทธิ์ออกมา

สวีโฮยวหรงเข้าใจดีว่านี่ก็เป็นการสอนสั่ง นอกจากนี้ก็ยังเป็นความจริงที่นางจะไม่มีใครอีกแล้วนอกจากนางที่เคยได้ยิน

เหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นหลายครั้งตั้งแต่นางยังเด็ก นางจึงคุ้นเคยกับมันมานานแล้ว ทว่าครั้งนี้ต่างออกไป

เพราะจักรพรรดินี้ศักดิ์สิทธิ์กำลังพูดถึงกฎสวรรค์อันลึกกลับที่สุดสูงส่งที่สุด น่าอัศจรรย์ที่สุด ทว่าเนื้อหากลับไม่มีความเคารพต่อกฎสวรรค์แม้แต่น้อย

* ธูลีแดง ใช้อุปมาถึงโลกมนุษย์ โลกโลกีย์ หรือชีวิตความเป็นไปทางโลก

ยิ่งไปกว่านั้นนางก็พอจะเข้าใจว่าเหตุใดจักรพรรดินี้ศักดิ์สิทธิ์ถึงบอกนางเรื่องนี้

"ในอนาคตจะมีวันที่เจ้าแข็งแกร่งเท่ากับข้า และข้าหวังว่าเจ้าจะแข็งแกร่งยิ่งกว่าข้า ข้าจึงไม่อนุญาตให้เจ้าทำความผิดแบบเดียวกับที่ข้าเคยทำ"

จักรพรรดินี้ศักดิ์สิทธิ์จึงเข้าไปในดวงตาสวีโหยวหรงก่อนกล่าวว่า "หากกฎสวรรค์อยู่ต่อหน้าเจ้า เจ้าก็ควรจะตัดมันทิ้งไป หากมีเยื่อใย ความเส่นหาอยู่ตรงหน้าเจ้า ก็ยิ่งสมควรตัดมันให้ขาด"

เมื่อสวีโหยวหรงได้ยินประโยคสุดท้าย สิ่งที่น่างาดคาเดาไว้ก็ได้รับการยืนยัน ทั้งร่างของนางจึงเย็นเฉียบขึ้นมา

"เจ้าคือผู้สืบทอดของข้า" จักรพรรดินี้ศักดิ์สิทธิ์เดินมาตรงหน้านาง พินิจมองนาง ก่อนกล่าวต่ออย่างสงบนิ่ง "ไม่ว่าใครหรือเรื่องใดที่เป็นอันตรายต่อวิถีของเจ้า ข้าจะสังหารและตัดมันทิ้งไป"

ใบหน้าสวีโหยวหรงซีดขาวยิ่งกว่าเดิม ดวงตาที่กระจ่างใสหาได้เปรียบของนางหม่นมัวลงเล็กน้อย

"ข้าพอใจชีวิตมาก แต่เจ้าไม่ยอมรับเขา ซึ่งก็ทำให้ข้าพอใจมากเช่นกัน"

เจ้ารักเงินฉางเซิง แม้ว่าเขาจะมีหลายอย่างที่คู่ควรให้พอใจ แต่ข้าก็ยังไม่ชอบเขา

ชีวิตของเจ้าไม่ควรมาเสียเปล่าไปกับสิ่งไร้สาระ

ดังนั้นจึงเจ้าหวังใยเงินฉางเซิงมากเท่าไร ข้าก็ยิ่งอยากฆ่าเขามากขึ้นเท่านั้น"

สวีโหยวหรงไม่พูดอะไรเป็นเวลานาน

ใบหน้าของนางซีดขาวลงเรื่อยๆ จนกระทั่งขาวราวหิมะ ไม่เหลือสีอื่นเลยแม้แต่เล็กน้อย

ทว่าดวงตานางกลับค่อยๆ คืบสู่ความกระจ่างใสก่อนหน้านี้ราวกับ
ปาเขาที่ได้พานพบแสงตะวันยามอรุณรุ่งอีกครั้งหลังหมอกหนาจางหายไป
ครั้นแล้วก็คล้ายจะมีต้นลำเหมยเติบโตกลางทุ่งหิมะ ดอกของมัน
ค่อยๆ ผลิบ้างแผ่บาน กลีบสีแดงแดงแต้มบนพื้นขาว เจกเช่นใบหน้า
ของนางที่แดงขึ้นเรื่อยๆ

เพียงส่งเสียงในลำคอ สายลมแรงก็พัดกระโชกเข้ามาในตำหนัก
ปีกสีขาวบริสุทธิ์กางออกกว้างลึบกว่าจั่งอยู่ด้านหลังของนาง!

นางลอยขึ้นสู่อากาศ แผ่รังสีเจิดจ้าและพลังปรารถนาที่แข็งแกร่งศักดิ์สิทธิ์
นางเผาไหม้เลือดหงส์ฟ้าในกาย เร่งการบำเพ็ญเพียรสู่จุดสูงสุด
จนก้าวข้ามขีดจำกัดที่ร่างกายนางจะรับได้

นางคือธิดาเทพของศาสนาหลวง ตัวแทนของความศักดิ์สิทธิ์และ
แสงสว่าง ร่างกายจึงมีพลังศักดิ์สิทธิ์อันไร้ขีดจำกัดของท้องฟ้าดวงดาว

นางเพ็ญอยู่แค่จุดสูงสุดของชั้นทะเลวงอเวจี แม้ยังไม่เทียบ่างเข้าสู่
เขตแดนเทพศักดิ์สิทธิ์ แต่นางในตอนนี้นี้ก็มีลักษณะและกลิ่นอายของ
ชั้นเทพศักดิ์สิทธิ์อยู่บ้าง สามารถต่อสู้กับยอดฝีมือบนทำเนียบเขียวเหยา
ได้อย่างแน่แท้ แม้แต่ยอดฝีมือระดับลมฝนแปดทิศบางคนก็ต้องใช้เวลา
และวิธีการบางอย่างจึงจะสามารถสะกดนางเอาไว้ได้

นางไม่เคยคิดที่จะข่มขู่จักรพรรดินีศักดิ์สิทธิ์ เพียงแต่ดันรนซื้อเวลา
ให้มีโอกาสได้ทำลายแผนการที่อาจเป็นลิขิตสวรรค์หรือมนุษย์สรรค์สร้างนี้

ต่อให้นางทำได้เพียงแผ่แสงออกมา แต่หากสามารถส่องแสงไปทั่ว
พระราชวังต้าโจวได้ บางทีนางอาจทำให้จิงตูสว่างไสวจนตำหนักหลังกิ่ง
มองเห็น

อย่างไรก็ตาม ช่วงขณะต่อมา สายลมในตำหนักพลันหยุดลง
แสงศักดิ์สิทธิ์ที่แผ่ไปทุกทิศทางหายไปอย่างไร้ร่องรอย
ปีกสีขาวบริสุทธิ์ด้านหลังลู่ลงบนพื้นอย่างอ่อนแรง

มือข้างหนึ่งกำรอบลำคอของนาง
เป็นมือของจักรพรรดินีศักดิ์สิทธิ์
เป็นมือที่ดูงดงามอย่างยิ่งทว่าตอนนี้กลับนำพรันพริ้งหาใดเปรียบ
ร่างจักรพรรดินีศักดิ์สิทธิ์ไม่ได้สูงใหญ่แม้แต่น้อย ทว่ามือของนาง
สามารถยกสวิทช์ว่องหรงขึ้นกลางอากาศได้
ปีกสีดำกว้างกว่าร้อยจั้งกางอยู่ด้านหลังนาง ทำลายกำแพงของ
ตำหนักที่กว้างใหญ่ กระพือขึ้นลงซ้ำๆ ในความมืดยามราตรี
ภาพนี้ดูน่าอัศจรรย์อย่างยิ่ง ทั้งยังงดงามจนชวนให้ชนลูกชั้น

ตอนที่ 113

เพชฌัญญาความตายเพื่อมีชีวิตอยู่ (ตอนต้น)

สายลมราตรีที่พัดโชยกำเนิดมาจากปีกใหญ่โตสีดำ พัดพาความ
ศักดิ์สิทธิ์และแสงสว่างทั้งหมดสลายหายไป ตัดขาดการมองเห็นและ
สัมผัสทั้งหมด นำมาซึ่งความมืดมนและอำนาจอันบริสุทธิ์

"เสียงร้องของหงส์เยาว์วัยเหนือล้ากว่าเสียงหงส์ชรา...สุดท้ายแล้ว
ก็ยังเป็นเรื่องของอนาคต"

จักรพรรดินีศักดิ์สิทธิ์จ้องมองสวี่ไหย่หวงในมือของนางพลางกล่าว
ด้วยน้ำเสียงไร้ความรู้สึก

"ไม่มีแม้แต่คนเดียวที่จะเข้ามาในความมืดมิดนี้ได้ เว้นแต่นางจะ
อนุญาต อย่างเช่นจุดสีแดงจุดนั้น"

โมอวีก็หันหน้าคุกเข่าอยู่นอกตำหนัก ไม่กล้ามองเข้าไป

"ส่งนางกลับไปยังยอดเขาเชิงหนึ่งไว้ เมื่อยืนยันได้ว่าเงินฉางเชิงตายแล้ว
ค่อยปล่อยตัวนาง"

เมื่อได้ยินเสียงของจักรพรรดินีศักดิ์สิทธิ์ โมอวีก็กล้าเงยหน้าขึ้น
ในที่สุด นางมีคำพูดอยากกล่าว ทว่าสุดท้ายก็เลือกที่จะไม่เอ่ยออกไป

เมื่อรถม้าไม่ใ้ถูกจัดเตรียมพร้อมแล้ว แพะดำก็เดินกลับมาจาก

สถานที่ใดสักแห่ง

จักรพรรดินีศักดิ์สิทธิ์มองไปที่แพะดำ หลังจากเงยบไปครู่หนึ่ง นางก็พยักหน้า

ล้อรถหมุนไปบนพื้นหินสีเทา เคลื่อนออกจากวังหลวงไปช้าๆ

โม่อวีนั่งอยู่ข้างใน ก้มหน้ามองสวี่ไหย่วหรงซึ่งนอนไม่ได้สติใน อ้อมอกของนาง พลันรู้สึกเศร้าขึ้นมาเล็กน้อย

นางรู้สึกโศกเศร้าแทนสวี่ไหย่วหรง และโศกเศร้าแทนเงินฉางเซิง ด้วยเช่นกัน

ดูเหมือนว่าการตายของเงินฉางเซิงจะเป็นเรื่องแน่นอนแล้ว

อันที่จริงนางเองก็เสียใจอยู่บ้างเช่นกัน

นางไม่ได้ไปสำนักศึกษาศาสนาหลวงหรือได้พบกับเงินฉางเซิงมาเป็นเวลานานแล้ว และนางก็ไม่มีเหตุผลให้ต้องไป ต่อให้เงินฉางเซิงตาย นางก็ไม่มีเหตุผลให้เสียใจ ครั้นคิดได้เช่นนี้ นางก็เศร้าใจยิ่งกว่าเดิม

รถม้าไม้ไผ่เหมือนจะเคลื่อนไปอย่างช้าๆ แต่แท้จริงแล้วกลับแล่นด้วยความเร็วหาได้เปรียบและมีความประหลาดยากบรรยาย แม้ว่าถนนยามค่ำคืนจะไม่มีคนเดินมากนัก แต่ก็มีคนมากมายกำลังตามล่าเงินฉางเซิง ทั้งยังมีเหล่ายอดฝีมือและองครักษ์ที่ต้องการจะปกป้องเงินฉางเซิง ทว่ากลับไม่มีใครสังเกตเห็นรถคันนี้

ใช้เวลาไม่นานรถม้าไม้ไผ่ก็ออกจากประตูทักซิณของจิงตู เข้าสู่ถนนหลวงที่ตรงไปยังยอดเขาเซิงหนี่ว

แทบจะในเวลาเดียวกันที่รถม้าไม้ไผ่ออกจากจิงตู สวี่ไหย่วหรง ก็ล้มตาศึ้น

มิใช่เพราะนางมีวิชาลับอันใด แต่เป็นประสงค์ของจักรพรรดินีศักดิ์สิทธิ์

นางล้มตาศึ้นแต่ไม่อาจเคลื่อนไหว แม้แต่กระดูกนิ้วก็ไม่ได้

เพราะปิ่นปักผมที่คล้ายจะปักบนผมสีดำขลับของนางอย่างลวกๆ
หรือจะเรียกว่าปิ่นไม้อาจถูกต้องกว่า

อันดับสามบนทำเนียบร้อยศัสดราวุธ กระปี่ไม้หงส์น้อย

สวี่หยิวหวงไม่อาจเคลื่อนไหว แต่ยังพูดได้

กระปี่นั้นก็เห็นได้ชัดว่านางไม่อยู่ในอารมณ์สนทนา ได้แต่จ้องมอง
เพดานรถอย่างเสียบงัน หากสายตานางมองทะลุไปได้ นางจะมองไปยัง
ส่วนใดของท้องฟ้าดวงดาวกัน

"ทุกคนล้วนมีโชคชะตาของตนเอง โชคชะตาของเขาไม่มีดี ไม่มีทาง
ทำอะไรกับเรื่องนี้ได้" ไม่อ้อมองดูนางด้วยสายตาเห็นใจขณะกล่าว

สวี่หยิวหวงถอนสายตากลับมามองอีกฝ่าย กล่าวว่า "ข้าไม่รู้สิที่ว่า
เขาจะตาย"

ไม่อ้อมรู้สภาพร่างกายของเงินฉางเซิงในยามนี้ดี ต่อให้ได้ทำ
สังฆราชปกป้องเขาจากจักรพรรดินี้ศักดิ์สิทธิ์ได้ แต่เขาจะมีชีวิตอยู่ได้อีก
สักกี่วัน

สวี่หยิวหวงดูเหมือนจะเข้าใจเรื่องสำคัญบางอย่าง นางกล่าว
อย่างสุขุม "ในเมื่อเป็นโชคชะตาของเขา ก็ควรเป็นไปตามวิถีคิดของเขา
ข้าอยากตัดขาดเขาออกจากโลก แต่เขาต้องการที่จะกลับไป กฎสวรรค์
ต้องการให้เขาตาย เขากลับยื่นกรานจะเผชิญหน้ากับความตายเพื่อ
มีชีวิตอยู่"

"เผชิญหน้ากับความตายเพื่อมีชีวิตอยู่?"

"เจ้ายังจำเรื่องของขุนพลเทพฮั่นซิงในปีนั้นได้หรือไม่"

"จำได้"

"จักรพรรดิไท่จงเคยกล่าวไว้ ผู้ที่เผชิญหน้ากับความตายเพื่อมี
ชีวิตอยู่นั้นไม่มีทางตายง่าย ๆ"

เงินฉางเซิงไม่ได้กำลังขบคิดปัญหาชีวิตและความตาย เขาได้ทิ้งเรื่องชีวิตและความตายไปจากใจแล้ว

เขาออกจากวังหลวงมายังสถานที่ลับที่สุด หรืออาจเรียกได้ว่าเป็นสถานที่ธรรมดาที่สุด

โรงเตี๊ยมสวนหลี่จื่อหน้าสุสานเทียนชู่

เขาเคยอาศัยอยู่ที่นี้เป็นเวลานานทีเดียวในช่วงแรกๆ และยังเป็นที่นี่ที่เขาได้ทำความรู้จักกับถึงซานสี่ลิวอย่างแท้จริง

โรงเตี๊ยมแห่งนี้มีความหมายกับเขาอย่างมาก ชีวิตในjing dou ของเขาเริ่มขึ้น ณ ที่แห่งนี้ ตอนนีเขากลับมาที่นี่แล้ว ประการแรกเป็นเพราะไม่มีใครคิดว่าเขาจะมาที่นี่ อีกประการคือเขาต้องการเริ่มต้นช่วงเวลาสุดท้ายของชีวิตจากที่แห่งนี้

เขาไม่รู้ว่าหลังจากที่เขาออกจากวังหลวงได้ไม่นาน รถม้าไม้ไผ่คันหนึ่งก็เคลื่อนตัวออกจากวังหลวงโดยมีสวีไห่ยวหรงอยู่ด้านใน

เขาไม่รู้เช่นกันว่าในตอนนี้นักขีฟี่อวีเหวินก็อยู่ที่สุสานเทียนชู่ตรงข้ามแม่น้ำ กำลังอ่านตำราอยู่ใต้แสงดาว

ในคืนนี้บุคคลสำคัญที่สุดในชีวิตของเขาอยู่ไกลอย่างมากแต่เขากลับไม่รู้เลย เพราะความคิดและจิตวิญญาณทั้งหมดอยู่บนตัวของเขาอยู่กับยาและของวิเศษที่พกติดตัว วิชาต่างๆ ในห้วงแห่งจิต และกระบี่จำนวนนับไม่ถ้วนในฝัก

เงินฉางเซิงนั่งลงใต้ต้นไม้ในลานขนาดเล็ก เริ่มจัดระเบียบการบำเพ็ญเพียรของเขาภายใต้แสงดาว

ด้วยว่าเส้นลมปราณฉีกขาดทั้งหมด เขาจึงดึงปราณแท้ออกมาใช้ได้น้อยลงกว่าเมื่อสองปีก่อนเสียอีก เทียบกับระดับของผู้บำเพ็ญเพียรขั้นถอดจิตทั่วไปไม่ได้ด้วยซ้ำ ทว่าแสงดาวที่แผ่กระจายในร่างของเขานั้น เป็นเสมือนหิมะซึ่งปกคลุมภูเขา เหมือนเป็นเพียงเกล็ดเล็กเกล็ดน้อยที่

กระจัดกระจาย แต่ความเป็นจริงแล้วเป็นพื้นที่กว้างใหญ่ ยิ่งไปกว่านั้น ต่อให้เขาพบกับปัญหาในการทะลวงสู่ชั้นรวบรวมดวงดาว ก็ไม่อาจเรียกได้ว่าล้มเหลวอย่างสิ้นเชิง ดูผิวเผินเหมือนกับว่าระดับการบำเพ็ญเพียรของเขาถูกหยุดไว้ที่แค่จุดสูงสุดของชั้นทะลวงอเวจี แต่หากเขาไม่สนใจว่าเส้นลมปราณจะขาดอีกจนเสี่ยงต่อชีวิต เขาย่อมสามารถรวบรวมดวงดาวได้ในเวลาอันสั้น

กล่าวอีกอย่างก็คือหากเขาไม่สนใจชีวิตของตนอีกต่อไป เช่นนั้นในเวลาอันสั้นเขาจะสามารถรวบรวมปราณแท้จำนวนมากแล้วกลายเป็นยอดฝีมือชั้นรวบรวมดวงดาวระดับต้นได้

เขายังรู้เพลงกระบี่ วิชาตัวเบา และวิชาเต่าอีกนับไม่ถ้วน

หลังจากเขาเข้าสู่ชั้นทะลวงอเวจี คู่ต่อสู้ที่พบเจอส่วนใหญ่ล้วนแต่เป็นยอดฝีมือชั้นรวบรวมดวงดาว อย่างก้าวเยี้ยชื่อแบบง่ายที่ช่วยให้เขาเอาตัวรอดมาหลายครั้งในอดีตไม่มีประโยชน์อีกต่อไป เมื่อเทียบความเร็วที่เพิ่มขึ้นจากวิชานี้กับความเร็วของเขาในตอนนี้อย่างไรก็ตาม ความแตกต่างมีเพียงเล็กน้อยเท่านั้น เช่นเดียวกับวิชาธรรมดาอย่างเพลงกระบี่ ร้อยบุปผาและเพลงกระบี่เจ็ดดาราตงหลินอาจมีประโยชน์เมื่อพบกับศัตรูระดับเดียวกัน แต่ไม่ใช่กับการต่อสู้ในคืนนี้ วิชาเช่นนี้ล้วนไร้ประโยชน์ ไม่อาจเอามานับรวมได้

เขาสงบใจและครองจิตให้แจ่มใส ลบวิชากระบี่และวิชาเต่าที่มีมากมายทว่าไร้ความหมายเหล่านั้น เหลือไว้เพียงวิชาที่ทรงพลังที่สุด ฉียบคมที่สุด แข็งแกร่งที่สุดในห้วงแห่งจิต เพลงกระบี่ลมฝนจางซาน เพลงกระบี่สัตย์จริงของศาสนามหาลวง พลองพลิกขุนเขา กระบี่ปลิวแสง เพลงกระบี่สามกระบวณท่าแห่งเงินสุย เพลงกระบี่เฝานภา หมัดหลายทัพ... และสามเพลงกระบี่ที่ซูหลี่สอน

เพลงกระบี่เพลิงผลาญ เพลงกระบี่รอบรู้ เพลงกระบี่โง่งม

เหล่านี้คือวิชาที่แข็งแกร่งที่สุดของเงินฉางเชิง

ยอดฝีมือในมรรคากระบี่อย่างแท้จริงบางทีอาจไม่มีเพลงกระบี่ขั้นสูงหรือขั้นต่ำ มีเพียงระดับพลังมากหรือน้อยของเพลงกระบี่

เพลงกระบี่ที่เงินฉางเชิงชำนาญที่สุดล้วนเป็นเพลงกระบี่ที่มีพลังมากทั้งสิ้น โดยเฉพาะเพลงกระบี่ทั้งสามที่ซุหลินสอนให้ไม่ว่าสถานการณ์จะพลิกเปลี่ยนไปอย่างไร แต่พลังของเพลงกระบี่ทั้งสามกระบวนทำนี้ล้วนยิ่งใหญ่ที่สุด

เพลงกระบี่ที่มีพลังมากหรือเคล็ดวิชาขนาดใหญ่ล้วนแต่สิ้นเปลืองปรมาณแท้และพลังจิตอย่างมาก แต่พลังจิตของเงินฉางเชิงนั้นมั่นคงและแข็งแกร่งอย่างยิ่ง อีกทั้งยังมีปรมาณแท้ปริมาณมหาศาล ทว่าเขามีปัญหาเรื่องการดึงปรมาณแท้มาใช้จึงไม่อาจต่อสู้ได้นานนัก ในการต่อสู้มากมายที่ผ่านมา เขาก็พยายามชงชิงชัชชนะให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ ยกเว้นเพียงการต่อสู้ครั้งสุดท้ายในการสอบใหญ่และการต่อสู้อันโกลาหลในเมืองสวีนิหยางที่บีบบังคับให้เขาตกอยู่ในสถานการณ์อันยากลำบาก ซึ่งต้องดิ้นรนต่อสู้ด้วยความขมขื่นอย่างยิ่ง มีหลายครั้งที่เขามีโอกาสพ่ายแพ้ได้คมกระบี่ของคู่ต่อสู้

คืนนี้เขาบาดเจ็บหนัก ทั้งยังฝันโคจรปรมาณแท้เช่นนี้ จึงไม่ยอมตกอยู่ในสถานการณ์เช่นนั้นอีก เขาจำต้องชนะในการโจมตีครั้งเดียว

เขาลืมตามองไปยังดวงดาวมากมายนับไม่ถ้วนบนท้องฟ้าราตรีเริ่มคิดคำนวณและอนุมาน

คนผู้นั้นไม่ได้เกิดมาอนาถ มารดาผู้ให้กำเนิดเป็นอนุภรรยาของอดีตขุนนางผู้ช่วยในกรมพิธีการ วยเด็กไร้ซึ่งประสบการณ์ที่เจ็บปวดเกินทนไม่เคยขาดแคลนอาหารหรือเสื้อผ้าหรือถูกภรรยาเอกกลั่นแกล้ง แม้ว่าการสอบขุนนางของเขาจะไม่อาจเรียกได้ว่าเป็นไปอย่างราบรื่น แต่ก็ไม่ได้ถือว่าเป็นสำคัญอันใด นิสัยของคนผู้นั้นโหดเหี้ยมไร้ปรานีอย่างที่สุด

ระดับพลังก็น่าเกรงขามยิ่งนัก ดวงจิตของเขาแข็งแกร่งเป็นพิเศษ รวากับ ก่อตัวจากโทษะของผู้คนนับล้านและความทุกข์ทรมานอันไร้ขอบเขต เงินฉางเชิงเคยได้ประสบมาด้วยตัวเอง จึงยืนยันว่านั่นเป็นสิ่งที่คนทั่วไป ไม่อาจต้านทานได้...

เรื่องราวข่าวสารจำนวนนับไม่ถ้วนปรากฏขึ้นในห้วงแห่งจิต เป็นฉากเช่นดาวบนท้องฟ้า มีมากมายเกินจินตนาการ ดูคล้ายเกาะกลุ่มกัน มั่วๆ จนเป็นไปไม่ได้ที่จะวิเคราะห์หาสิ่งที่เป็นประโยชน์ แต่กระนั้น ดวงดาวเหล่านี้ก็เชื่อมโยงกัน เส้นที่มองไม่เห็นลากจากดาวดวงหนึ่งไป อีกดวงหนึ่ง ก่อตัวเป็นแผนที่ดวงดาว และภายในนั้นก็จะพบความหมาย ที่ซ่อนอยู่

หลังจากผ่านไประยะเวลาหนึ่ง เขาก็ลุกขึ้นและเดินออกจาก โรงเตี้ยมสวนหลี่จื่อ

กระบี่ไร้ราศียังคงนั่งสงบอยู่ในซอสนคม แต่เขาก็ได้ชักกระบี่ออกมา แล้ว

รถม้าไม่ไผ่เคลื่อนไปตามถนนหลวงสู่แดนใต้ แปะดำที่ลากรถนั้น ย่อมไม่รู้ว่าเกิดสถานการณ์ที่ไม่มั่นคงขึ้นในจิตใจ มันเพียงแค่อใช้เวลาอยู่ในพระราชวังดำใจยาวนานเกินไปจึงอยากออกมาเดินเล่นเท่านั้น ไม่มีสิ่งใด แปลกใหม่บนต้นไม้ฤดูสารทิมถนน แต่แปะดำพบว่าความสดชื่นจาก หยาดน้ำค้างบนยอดหญ้านั้นน่าสนใจทีเดียว มันเดินไปหยุดไปเช่นนี้ ประหนึ่งว่าไม่ได้เคลื่อนที่เร็วเท่าไรนัก แต่ในเวลาหนึ่งถ้วยชา* รถคันนี้ก็เดินทางจากวังหลวงมาถึงเขาเสี้ยวซาน ด้วยความเร็วเท่านี้บางที พวกเขาอาจไปถึงยอดเขาเชิงหนึ่งวันหลังเที่ยงวันถัดไป

จักรพรรดินี้ศักดิ์สิทธิ์เคลื่อนสายตาจากเขาเสี้ยวซานไปทาง

* หนึ่งถ้วยชา ใช้เปรียบถึงช่วงเวลาที่ยาวมาก บางตำราเทียบว่าประมาณ 10-15 นาที

ตะวันออก จนถึงที่ราบที่เทือกเขาสิ้นสุดลงผืนนั้น ใจกลางที่ราบเป็นเมืองใหญ่ กำแพงเมืองตั้งสูงตั้งหนา เป็นภาพเมืองที่ยิ่งใหญ่กว่าจึงดูนั้นคือเมืองหลวงในนามของใต้หล้า ลั่วหยาง

ย่านฉางเล่อในเมืองลั่วหยางอยู่ในทำเลที่ดีที่สุดของเมือง มี眷ວອຸ່ງใหญ่โตที่หรรหรรหาไคเปี๋ยบ เซียงอ่อง ไท่อ่อง...ผู้คนมากมายที่เป็นบุตรในนามของนาง และยังมีหลานอีกหลายคนที่กำลังโอบกอดนางรำปล่อยตัวตามแต่ใจปรารถนา นางไม่รู้ว่าพวกเขาจงใจทำให้นางเห็นหรือให้เข้ารับใช้เหล่านั้นดูหรือไม่ แต่นางไม่ได้สนใจถึงเพียงนั้น

นางถอนสายตากล้ากลับมาที่จิงตู เห็นชายชรากำลังรดน้ำต้นไม้ในดำเนินหลัง เห็นญาติของนางที่อยู่ในเรือนใหญ่ เห็นเทียนในสวน เสี่ยวจวีที่ยังไม่ดับไป เห็นหิมะได้สะพานเป่ยซิน เห็นต้นไม้ถักในตรอกกองทัพเหนือชื่อเจ็ง และเห็นเด็กหนุ่มมกวมร่วมเดินไปยังทิศทางนั้น

นางยืนอยู่บนหอกานลู่ ทั่วทั้งโลกอยู่ใต้เท้าของนาง แต่ในสายตาของนาง มีเพียงคนผู้นั้นที่นางมองไม่เห็น

สิบกว่าปีก่อน นางเชื่อว่าคนผู้นั้นตายไปแล้ว กลับไม่คาดคิดว่าอีกฝ่ายจะยังมีชีวิตอยู่ จากวันที่นางยืนยันเรื่องนี้ รอยร้าวก็เกิดขึ้นระหว่างนางกับใต้เท้าสังฆราช นอกจากนางกับใต้เท้าสังฆราชก็ไม่มีใครในโลกรับรู้เรื่องนี้ ลมฝนในจิงตูยังคงอยู่ในการควบคุมอย่างที่เป่ยมาตลอดสิบกว่าปี แต่สุดท้ายแล้วสิ่งต่างๆ ย่อมไม่อาจคงเดิมได้ตลอดไป

นางเข้าใจดีว่าคนผู้นั้นส่งฉินฉางเซิงมาที่จิงตูเพื่อเปิดเผยความลับนี้เพื่อให้นางกับใต้เท้าสังฆราชระแวงซึ่งกันและกัน ซึ่งนางก็ได้แต่ยอมรับเพราะเวลาไม่อาจย้อนกลับ ถึงอย่างไรเหตุการณ์นั้นก็เกิดขึ้นในสำนักศึกษาศาสนาหลวงแล้ว และใต้เท้าสังฆราชก็ไม่อาจเชื่อว่านางจะไม่มีข้อคิดเห็นใดเกี่ยวกับเรื่องนี้

นับจากการพบกันครั้งแรกที่สวนไปเฉ่า นางก็ไม่เคยชอบคนผู้นั้น

ถึงขนาดรังเกียจและไม่ให้ความสำคัญใดๆ ต่อเขา จนเมื่อนางรู้ว่าเขาไม่เพียงเป็นช่างสิ่งใจแต่ยังเป็นนักพรตจี้้อักด้วย นางก็เริ่มเผชิญหน้ากับเขาโดยตรง เรื่องที่นางไม่เข้าใจในตอนนั้นในที่สุดก็ได้รับคำตอบ

นามช่างสิ่งใจนั้นเป็นตัวแทนของศาสนาหลวง เป็นตัวแทนของเหล่าศัตรูที่ต่อต้านนาง

นามนักพรตจี้เป็นตัวแทนเจตจำนงของจักรพรรดิไท่จง เป็นความปรารถนาที่ยังไม่บรรลุผลของเขา

นี่จึงเป็นสิ่งที่ทำให้นางรู้สึกระแวงระวังอย่างแท้จริง

ตอนที่ 114

เผชิญหน้าความตายเพื่อมีชีวิตอยู่ (ตอนปลาย)

ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา นางเห็นวีรบุรุษและผู้ยิ่งใหญ่มากมาย บ้างเปี่ยมไปด้วยความกล้าหาญมุ่งมั่น บ้างสุภาพเรียบร้อยมารยาทงดงาม บ้างห่วงใยได้ห้ำหั่นคน นางพบเจอผู้มีพรสวรรค์และยอดฝีมือ นับไม่ถ้วนที่สนใจแต่ตนเองหรือวางตัวอยู่เหนือโลก ไม่ก็เสพสุขกับชีวิตพร้อมครอบครัว ในหมู่คนเหล่านั้นมีเพียงชายคนหนึ่งที่ทำให้นางรู้สึกหวาดกลัว แม้ว่านางจะสามารถไล่ตามระดับฝีมือของเขาได้ แม้กระทั่งแสดงความดูถูกดูแคลนหรือเหยียดหยามยามพูดถึงเขา ทว่านางจำเป็นต้องยอมรับว่ากระทั่งทุกวันนี้ ชื่อของชายผู้นั้นก็ยังทำให้นางรู้สึกครั่นคร้ามอยู่บ้าง

บางทีอาจเป็นเพราะยามที่นางได้พบเขาครั้งแรก นางยังเป็นเด็กสาวน่ารักสดใสไม่รู้เรื่องราวทางโลก ในขณะที่เขาเป็นยอดฝีมือผู้นั่งอยู่บนจุดสูงสุด เป็นบุตรแห่งสวรรค์ซึ่งถูกกำหนดให้ได้รับการจารึกไว้ในประวัติศาสตร์ตั้งแต่ยังมีชีวิตว่าเป็นยอดจักรพรรดิเหนือยุคสมัยทั้งปวง

"จักรพรรดิไท่จง เจ้าตายไปหลายปีแล้ว ยังไม่ยอมอยู่อย่างสงบอีกหรือ"

นางเงยหน้ามองท้องฟ้าดวงดาว มองไปยังตำแหน่งซึ่งเมื่อหลายปีก่อนเคยมีดวงดาวที่ส่องสว่างมากที่สุดดวงนั้น หลังจากเงยบังนไประยะหนึ่งนางก็ขมวดคิ้ว

ค่าคืนต้นฤดูสุราทนี่เหมือนจะยี่ดยาวออกไป ทำให้ผู้คนรู้สึกหวอนคิดถึงสหายเก่าขึ้นมาอย่างง่ายดาย

ในยามที่จักรพรรดินี้ศักดิ์สิทธิ์คิดถึงเรื่องจักรพรรดิไท่จง โจวทงก็คิดถึงอดีตเจ้าสำนักศึกษาศาสนาหลวง

โจวทงเป็นคนเลวบริสุทธิ์ ขึ้นชอบความเจ็บปวดของศัตรูหรือแม้แต่มิตรสหาย แม้ว่านอกจากเซวี่ยสิ่งชว่นแล้วเขาก็ไม่มีใครที่เรียกได้ว่าเป็นสหายอีกก็ตาม นี่ไม่ได้หมายความว่าเขาเป็นคนวิกลจริตหรือสมองผิดปกติ ในทางกลับกัน สมองของเขาปลอดโปร่งและคิดได้อย่างมีเหตุผลกว่าคนส่วนใหญ่ในโลกนี้ สิ่งนี้ต่างหากเป็นความชั่วร้ายอย่างแท้จริง

เพื่อที่จะรักษาชีวิตอันดงามเช่นนี้ของตนต่อไป เขาจำเป็นต้องรักษาสถานะของตัวเองเอาไว้ ต้องแน่ใจได้ว่าไม่มีอะไรมาสั่นคลอนบัลลังก์ของจักรพรรดินี้ศักดิ์สิทธิ์ได้

ในตอนนั้นคนที่มีความโน้มจะสั่นคลอนบัลลังก์ของจักรพรรดินี้ศักดิ์สิทธิ์ได้มากที่สุดก็คือเงินฉางเชิง

บางที่เขาอาจตายในอีกไม่กี่วัน แต่โจวทงก็ไม่อาจเสียงรออยู่เฉยๆ ได้

นี่เป็นปัญหาที่ซางสิงโจว เชื้อพระวงศ์ และผู้มีอำนาจยิ่งใหญ่จำนวนนับไม่ถ้วนสร้างขึ้น เขาารู้สึกว่าตนพบทางออกของปัญหานี้แล้ว แต่เขาต้องหาตัวปัญหาให้เจอเสียก่อน

ขณะที่ครุ่นคิดวิธีจัดการปัญหานี้ เขาก็ยิ่งนับถือซางสิงโจวมากขึ้น

เรื่อยๆ จนถึงขั้นยาเกรงในท้ายที่สุด

โลกนี้คือโลกของผู้แข็งแกร่ง คนผู้หนึ่งสามารถควบคุมลมฝน ผู้ศักดิ์สิทธิ์คนหนึ่งสามารถสิ้นสะเทือนทั่วทั้งโลก

ซางสิงโจว นั้นคู่ควรกับคำว่าผู้แข็งแกร่งอย่างที่สุด เป็นยอดปรมาจารย์ของศาสนาหลวง แม้ว่าชื่อเสียงจะไม่มากนักและไม่เคยถูกจัดอันดับอยู่ในลมฝนแปดทิศ กระนั้นทุกคนก็รู้ดีว่าเขาได้ก้าวเข้าสู่เขตแดนเทพศักดิ์สิทธิ์แล้วอย่างแน่นอน อีกทั้งการฝึกบำเพ็ญเพียรของเขาก็ลึกลับยากหยั่งถึง แต่สาเหตุแท้จริงที่โจวทงเคารพยาเกรงซางสิงโจวก็คือแผนการอันลึกลับและความคิดอันกว้างไกล

ในวัดเก่านอกเมืองซีหนิง เขาเลี้ยงดูเงินฉางเชิงมานานสิบสี่ปีโดยไม่สอนอะไรให้เลย จากนั้นก็ส่งเขามายังจิงตูและเขียนจดหมายถึงได้ทำสังฆราช

ซางสิงโจวยังมีชีวิตอยู่ นี่คือความเมตตาที่ได้ทำสังฆราชมีต่อเขา ในปีนั้น ทว่าตอนนี้ได้กลายเป็นอาวูธของเขาแล้ว ความสัมพันธ์ระหว่างผู้สืบทอดศาสนาหลวงทั้งสองก็ย่อมกลายเป็นอาวูธด้วยเช่นกัน เหมยหลี่ซา ตัวแทนของกลุ่มอำนาจเก่าในศาสนาหลวง ชายชราที่หวังสุดใจว่าเชื้อพระวงศ์เงินจะกลับคืนสู่บัลลังก์ก็อาจจะรู้ตัวตนที่แท้จริงของเงินฉางเชิงมานานแล้ว ทำให้เขาเร่งรีบถึงเพียงนั้น ทุ่มเทามากมาย เพื่อช่วยเหลือเงินฉางเชิงให้เติบโตเร็วขึ้น จนสามารถกลายเป็นผู้สืบทอดศาสนาหลวงได้ในเวลาเพียงสองปี ด้วยวิธีนี้หากจักรพรรดินี้ศักดิ์สิทธิ์ลงมือสังหารเงินฉางเชิง ศาสนาหลวงย่อมต้องปกป้องเขา พันธมิตรที่ไม่ได้เหนียวแน่นมั่นคงก็จะพังทลายลงเป็นธรรมดา จักรพรรดินี้ศักดิ์สิทธิ์จะเสียผู้สนับสนุนที่สำคัญที่สุด และเชื้อพระวงศ์เงินก็จะได้กลับคืนสู่บัลลังก์!

แต่เรื่องเล็กน้อยอย่างการส่งเงินฉางเชิงมาจิงตูก็สามารถทำลาย

ความสงบของราชวงศ์ดำใจที่ดำรงมานานเกือบยี่สิบปีได้!

ทุกคนพูดว่าผู้ศักดิ์สิทธิ์เห็นโลกเป็นหมากกระดาน และเดินหมากกันอย่างไม่วิตติภัย แต่ชาวสิงโจวผู้ไปถึงกลับล้าใช้ผู้ศักดิ์สิทธิ์เป็นตัวหมาก ใช้การสืบทอดศาสนาหลวงเป็นกลอุบาย ทั้งอารมณ์ ประสบการณ์ จิตใจ ต่างก็ถูกเลือกขึ้นมาใช้ตามใจชอบและสุมทิ้งไปอย่างไม่ไยดี เจ้าเล่ห์เพทุบายเกินมนุษย์มนา!

แน่นอนว่านี่เป็นสิ่งที่โจวทงวิเคราะห์ออกมา เพราะเขาก็เป็นคนเจ้าเล่ห์เช่นเดียวกัน

ยิ่งเขานับถือชาวสิงโจวมากเพียงไร ก็ยิ่งเต็มไปด้วยความเสียหายเสียหายที่เขาไม่ได้สังหารเงินฉางเซ็งก่อนหน้า

"ที่ข้าต้องการไม่ใช่วิธีการแต่เป็นผลลัพธ์"

โจวทงยืนบนแท่นหิน มองไปยังผู้ได้บังคับบัญชาที่คุกเขาอยู่ในลานก่อนกล่าวด้วยรอยยิ้ม "ข้าไม่สนว่าพวกเจ้าจะมีความคิดเห็นเช่นใด ข้าแค่ต้องการเห็นเขาตาย"

เขาไม่ใช่พวกสติวิปลาส ในยามที่สังหารหรือทรมานเหล่าขุนนาง เขาไม่แสร้งทำเป็นสุภาพอ่อนโยนหรือส่งยิ้มเยียงอายออกมา เมื่อเขายิ้มส่วนใหญ่จะเป็นเพราะเรื่องต่างๆ เป็นไปในแบบที่ทำให้เขาพูดไม่ออกพูดไม่ออกจนทำได้เพียงยิ้มขมขื่นดังเช่นในตอนนี

"เขาเป็นมนุษย์คนหนึ่ง เป็นคนมีชื่อเสียงผู้หนึ่ง ยิ่งไปกว่านั้นยังเป็นคนป่วยคนหนึ่ง แต่กลายเป็นว่าพวกเจ้าหาเขาไม่พบอย่างนั้นหรือ"

โจวทงมองไปยังผู้ได้บังคับบัญชาด้านล่าง ไม่ได้กล่าวสิ่งที่คิดออกไปทั้งหมด

มีเพียงเขาที่รู้ว่าเงินฉางเซ็งกำลังจะตาย

ไม่ว่าฝ่ายนั้นจะมีชื่อเสียง ป่วย หรือว่าใกล้ตาย เมื่อคิดดูแล้วก็ล้วนเป็นคนที่สามารถหาพบได้อย่างง่ายดาย

กองชำระความนั้นมีสายลับหลายพันคน สายข่าวนับไม่ถ้วน แต่พวกเขาก็ยังหาคนผู้นั้นไม่พบแม้ว่าจะใช้เวลาไปแล้วครึ่งค่อนคืน

โจวทองอดยิ้มให้กับผลลัพธ์เช่นนี้ไม่ได้

ครั้นเห็นรอยยิ้มบนหน้าของใต้เท้า ก็ไม่มีเจ้าหน้าที่กองชำระความคนใดในทีแแห่งนี้จะรู้สึกอ่อนคลาย ไม่มีใครกล้ายิ้มไปกับเขาด้วย ไบหน้าเจ้าหน้าที่เหล่านั้นซีดขาว หมวกสีดำบนหัวไม่อาจบังแสงดาวที่สาดส่องลงมาจากฟากฟ้า ทำให้สีหน้าของพวกเขาดูหดหู่อย่างยิ่ง

โจวทองหันไปหาเจ้าหน้าที่ซึ่งคุกเขาอยู่ด้านหน้า รอยยิ้มหายไป ในยามที่กล่าวอย่างสุขุม "ราชสำนักจ่ายเงินเดือนให้เจ้าสูงที่สุด ชำย่อมคาดหวังจากเจ้าสูงที่สุด"

เจ้าหน้าที่คนนี้เป็นเจ้าหน้าที่ระดับสูงของกองชำระความ ทำหน้าที่ด้านข่าวกรอง ปกติแล้วเขาสามารถเข้าถึงกรมกองต่างๆ รวมไปถึงศาสนาลงงได้อย่างไร้ข้อจำกัด เขาได้รับความเคารพไม่ใช่บ่อย ทว่าตอนนี้เมื่อถูกผู้บังคับบัญชากล่าวถึงอย่างเฉยเมย เขาก็ต้องตัวสั่นงันงกอย่างเสียมิได้

เมื่อคาดหวังเอาไว้สูง ความผิดหวังก็ย่อมสูงเป็นธรรมดา เขารู้ว่าเขาต้องทำอะไรสักอย่าง ไม่เช่นนั้นใต้เท้าโจวทองย่อมต้องใช้วิธีการบางอย่างที่ทำให้เขาไม่อาจลืมเลือนความล้มเหลวในคืนนี้ไปได้ตลอดกาล

มีเสียงดังขึ้น เป็นเสียงหักนิ้วมือ!

เขากลับใจหักนิ้วก็อัยข้างซ้ายของตนเอง ดูเจ็บปวดอย่างเห็นได้ชัด ไบหน้าซีดขาวยิ่งกว่าเดิม น้ำเสียงก็สิ้นขณะกล่าว

"ผู้น้อยไร้ความสามารถ ขอเวลาใต้เท้าอีกครั้งช่วยยาม ผู้น้อยต้องหาคนผู้นั้นพบอย่างแน่นอน!"

โจวทองมองไปยังเจ้าหน้าที่คนนั้นด้วยสีหน้าไร้ความเปลี่ยนแปลง แต่เจิงจวินที่ยืนอยู่ด้านข้างขมวดคิ้ว ในสายตาของเขาการหักนิ้วก็อัยนั้น

ไม่ได้พิสูจน์ความมุ่งมั่นเลยแม้แต่น้อย หากเป็นทหารม้าชุดแดงได้การควบคุมของเขา เขาต้องสั่งให้อีกฝ่ายตัดแขนตัวเองอย่างแน่นอน

ในสายตาของเจิงจวิน ได้ทำใจดวงนั้นมีเมตตาเกินไปที่พอใจกับการหักนิ้วเพียงนิ้วเดียว แต่ในสายตาของเจ้าหน้าที่ในที่แห่งนี้ นี่เป็นคำเตือนที่ชัดเจนและน่ากลัวอย่างยิ่ง พวกเจ้าหน้าที่แยกย้ายออกไป นำผู้ใต้บังคับบัญชาของตนกระจายไปทั่วจึงดูในความมืด เริ่มค้นหาอย่างเร่งรีบและร้อนรนกว่าเดิม

"ใช้เวลาครึ่งค่อนคืนแต่ยังไม่ได้เบาะแสสักอย่าง แสดงว่าเรามีความสามารถในการปิดบังร่องรอย อยากรู้เสียก็เป็นถึงที่สังฆราชนี่นะ" เจิงจวินเดินตามใจทางเข้าไปในห้อง รินน้ำชาให้อีกฝ่ายอย่างเคารพนบนอบหนึ่งถ้วย ก่อนจะลดเสียงถาม "ค้นหาที่ที่เราต้องการจะไปหลังจากออกจากสำนักศึกษาศาสนาหลวง แล้ววางกับดักเอาไว้ล่วงหน้า แทนที่จะสู้ค้นหาอย่างไร้จุดหมายไม่ดีกว่าหรือ"

ในลานขนาดเล็กของตรอกกองทัพเหนือชื่อเจิ้งแห่งนี้มีใบชาล้าค่าอยู่นับไม่ถ้วน แต่ใจทางดื่มเพียงตำหรงเผาจากแดนใต้เท่านั้น

ในตอนนี้อายุที่อยู่ในกาบก็คือตำหรงเผา ด้วยว่ายังแช่ใบชาไม่นานพอน้ำชาที่รินออกมาจึงมีสีอ่อน

ใจทางมองดูชาสีอ่อนในถ้วยพลางกล่าว "หากเขาได้ว่าเขาจะไปที่ใด ตำหนักหลิงคงไม่ร้อนรนเช่นนี้"

เจิงจวินเผยรอยยิ้มชั่วร้ายออกมา "เช่นนั้นเราก็บีบให้เขาปรากฏตัว"

สายตาใจทางยังจับจ้องที่ถ้วยชาราวกับว่าหากจ้องมองนานพอจะทำให้ชาสีเข้มขึ้นได้

ได้ยินคำแนะนำของเจิงจวิน สีหน้าเขาก็มิได้เปลี่ยนไป เพียงส่งเสียงตอบรับอย่างแผ่วเบา จากนั้นก็ถาม "บีบบังคับอย่างไร"

ในฐานะที่เป็นผู้ที่โหดเหี้ยมที่สุดในแปดพยัคฆ์ วิธีของเจิงจวินจึง

เรียบง่ายป่าเถื่อนเสมอ

"ต่อให้เขาอยากอยู่ห่างจากลมฝนในจิตใจแต่ก็ยังมีคนที่เขาห่วงใย" เฉิงจวินกัดฟันขณะกล่าว "เราไปจับพวกศิษย์สำนักศึกษาศาสนาหลวง มาสักสองสามคน จับพ่อค้าเร่ในตรอกไปฮวา แล้วก็ตัดมือตัดเท้าโยนไปบนถนนจูเซี่ย ข้าไม่เชื่อว่าเขาจะไม่สนใจ"

โจวทงพลันยิ้มออกมาราวกับว่าซาในถ้วยสี่เข็มขึ้นมาจริงๆ

ตำหนงเผาที่สี่เข็มและมีกลิ่นหอมนั้นดูราวกับโลหิต

ความโหดเหี้ยมชั่วร้ายไซ้ว่าจะไร้ผลที่ดี โจวทงจ้องมองออกไปด้านนอก ผู้ได้บังคับบัญชาของเขาเคลื่อนไหวอยู่ในความมืด เชื่อว่าในไม่ช้าความคิดอันบ้าคลั่งนี้จะกระจายไปทั่วจิตใจและไปถึงหูของเงินฉางเซิงจนได้

"เจ้าไม่คิดหรือว่านี่จะเป็นการประกาศสงครามกับตำหนักหลิงย่อนกลับไปตอนที่เงินฉางเซิงมาที่นี่เพื่อขอคนคืน องค์รักษ์แห่งศาสนาหลวงก็มาล้อมจวนของข้าเอาไว้" โจวทงยิ้มและถามเฉิงจวินรอยยิ้มนั้นแฝงไว้ด้วยความหมายอันลึกล้ำ

เฉิงจวินรู้ว่าโจวทงอยากรู้ว่าเขามุ่งมั่นเพียงใด

เขารู้อย่างชัดเจนว่าตนเองก็เป็นเหมือนโจวทง หากจักรพรรดินี้ศักดิ์สิทธิ์สิ้นอำนาจ สิ่งที่รอเขาอยู่ก็มีเพียงความตายเท่านั้น

ดังนั้นเขาจึงมายังตรอกกองทัพเหนือชื่อเจิ้งด้วยตัวเองในคืนนี้ ทั้งความระมัดระวังตามปกติไป ส่งมอบบทหารม้าชุดแดงไว้ใต้การควบคุมของเจ้าหน้าที่กองชำระความ

เขามองกลับไปทีโจวทง รักษาท่าที่อ่อนน้อมเอาไว้แต่พูดด้วยน้ำเสียงกล้าหาญ "เมื่อทั้งสองฝ่ายไม่อาจอยู่ร่วมกันได้ เราก็ไม่อาจปล่อยให้อีกฝ่ายก้าวล้ำเข้ามาได้แม้แต่เพียงก้าวเดียว!"

ไม่มีใครคาดคิดว่าในตอนนี้อเงินฉางเชิงได้กลับมายังสำนักศึกษาศาสนาหลวงแล้ว หากจะพูดให้ชัดเจนก็คือกลับมาที่ถนนด้านนอกสำนักศึกษาศาสนาหลวง

เขาไม่ล่วงรู้เลยว่าที่กองชำระความนั้นเพิ่งจะตัดสินใจใช้วิธีอันโหดเหี้ยม

เขายังตรอกไปฮวาไม่ใช่เพื่อปกป้องศิษย์สำนักศึกษาศาสนาหลวงและพ่อค้าเร่ในบริเวณนี้จากวิธีอันบ้ำระห่ำของโจวทง แต่เพราะเขามีธุระต้องทำ

เขายืนอยู่ในเงามืดของตรอกไปฮวา มองดูเงาร่างที่ปรากฏขึ้นและหายไปของคนจากราชสำนักและตำหนักหลังๆ ก่อนจะมองไปยังรถม้าที่อยู่ตรงหัวถนนคันนั้น

ฤดูสารทปีที่แล้วสกุลเทียนไห่และกลุ่มอำนาจใหม่ของศาสนาหลวงต้องการข่มขู่สำนักศึกษาศาสนาหลวง จึงได้ใช้การประลองระหว่างสำนักส่งยอดฝีมือมากมายมาทำประลอง เป็นเรื่องราวที่น่าสนใจ ในตอนนั้นเขาก็สังเกตเห็นรถม้าที่หัวถนน

ในทุกการประลองรถม้าคันนี้จะปรากฏขึ้นทุกครั้ง

รถม้าคันนี้ไม่เคยมีเจตนาปกปิดตัวตนของมัน ทุกคนจึงรู้ว่ามันมาจากกองชำระความ

แคว้นนั้นไม่เพียงพอ เจ้าชีวิตจึงตรวจสอบรถม้าคันนั้นเป็นพิเศษ และข้อมูลที่ได้มานั้นก็ผุดขึ้นมาในหัวเขาตอนนี้

ตรอกกองทัพนือชื่อเจ็งไม่ได้คับแคบเลยแม้แต่น้อย อันที่จริงแล้วเป็นถนนตรงและยาว รถม้าสองคันสามารถแล่นเคียงกันไปได้ ที่ทำการกองชำระความก็ใหญ่โตมาก นอกเหนือจากคูอันน่าสะพรึงกลัวแล้วยังมีสิ่งก่อสร้างนับไม่ถ้วน ลานที่มีดอกไผ่ถึงเบ่งบานอันโด่งดังนั้นอยู่ใน

ส่วนลึกที่สุด จากส่วนนอกของที่ทำกรมาจนถึงที่แห่งนี้ต้องใช้เวลา นานมากและต้องผ่านจุดตรวจมากมายนับไม่ถ้วน

รถม้าที่กลับมาจากสำนักศึกษาศาสนาหลวงคันทันนั้นเคลื่อนเข้าสู่ ที่ทำการโดยตรง แล่นไปตามถนนหินผ่านจุดตรวจต่างๆ สุนัขดำสามหัว ที่ดูร้ายน่ากลัวไม่ได้แสดงความผิดปกติอะไร ในที่สุดรถม้าก็มาถึงด้านนอก ลานเรือน

นี่ก็ตีึกมากแล้วแต่ผู้คนมากมายในจิงตุกลับไม่อาจนอนหลับได้ ผู้ที่อยู่ในลานแห่งนี้ก็เช่นกัน

โจวทงและเจิงจวินนั่งตี่มซาอยู่ แต่ด้วยสภาพอารมณ์ในตอนนี พวกเขาจะรับรู้รสชาติที่แท้จริงของชาได้หรือไม่ก็นับเป็นปริศนาข้อหนึ่ง

เมื่อได้ยินเสียงรายงานดังมาจากภายนอกลาน อารมณ์เจิงจวิน ก็ดีขึ้นมาบ้าง

รถม้าคันนี้มาพร้อมกับสถานการณ์ล่าสุดจากบริเวณรอบสำนักศึกษาศาสนาหลวง เป็นข่าวที่เขาสนใจเป็นที่สุด

ประตูดอกไม้เปิดออก เสียงฝีเท้าดังขึ้นจากนั้นก็หยุดลง คาดว่าเจ้าหน้าที่หยุดเดินและยืนอยู่ภายในลาน

เจิงจวินหันไปยังลานและเห็นว่าเจ้าหน้าที่คนนั้นก็หันหน้าเล็กน้อย เหมือนไม่มีเจตนาที่จะรายงานออกมา เขาก็อดขมวดคิ้วเล็กน้อยไม่ได้

ในฐานะขุนนางคนสำคัญของราชสำนัก เขามีชื่อเสียงที่ย่ำแย่อย่างมาก ทว่าความสามารถกลับไม่น้อย เขาปกครองด้วยความเข้มงวดอย่างที่สุด หากทหารม้าชุดแดงของเขารายงานภารกิจอย่างเกี่ยวจรั้น เช่นนี้ เขาคงโยนถ้วยชาทิ้งและทำให้เจ้าหน้าที่ผู้นั้นไม่อาจหลีกเลี่ยงไปได้

ทว่าที่นี่คือตروقกงทัพเหนือชื่อเจิ้ง ไม่ใช่อาณาเขตของเขา เขาอาจดูหยาบกร้านและใจร้อน แต่ความจริงแล้วฉลาดอย่างยิ่ง ย่อมไม่ตำหนิผู้ใต้บังคับบัญชาของโจวทงต่อหน้าโจวทง เช่นเดียวกับเมื่อครู่ที่เขา

รู้สึกว่าเป็นเจ้าหน้าทีที่กองชำระความที่หักนี้รักก้อยตนเองผู้ันได้รับการลงโทษน้อยเกินไปแต่ก็ไม่พูดอะไร ดังนั้นเขาจึงรักษาทำที่เอาไว้ในตอนนี

แต่ชั่วขณะต่อมา เขาก็พบว่าตนไม่อาจรักษาทำที่เอาไว้ได้อีกต่อไป

เพราะเจ้าหน้าทีในลานเรือนได้เงยหน้าขึ้นมา

เป็นใบหน้าทีอ่อนเยาว์มาก

เฉิงจวินยืนขึ้นอย่างตื่นตระหนก

โจวทงหันกายไปทางลานเรือน ดวงตาหรือล่ง ความเย็นเยียบแล่นปราดไปทั่วร่าง

เงินฉางเซิง

ผู้ทีมาคือเงินฉางเซิง

ทั่วทั้งจิงตุกำลังค้นหาตัวเขา แต่ค้นหาหาทั้งคืนก็ยังไม่มีการพบร่องรอยของอีกฝ่าย

มือสังหารจากกองชำระความค้นหาตัวเขาไปทั่วทุกที แต่อีกฝ่ายกลับมาจากภูตวทีทีทำการกองชำระความ!

เขาต้องการจะทำอะไรกันแน่

โจวทงจ้องมองเด็กหนุ่มอย่างเสียบงันไม่กล่าวคำขณะวางถ้วยชาลงช้าๆ

ชาดำหึ่งเผาในถ้วยนี้แช่นานเกินไป สีของน้ำชาจึงเข้มดุจโลหิต

เงินฉางเซิงมองตอบเสียบๆ มือชววยกขึ้นจับด้ามกระบี่ท่ามกลางสายลมฤดูสารท

ในคำคิ่นทีเหมือนจะยาวนานไร้สิ้นสุดนี้ โจวทงได้ค้นหาตัวเงินฉางเซิงอย่างไม่ลดละ หวังจะสังหารเขา

กลับกลายเป็นว่าเงินฉางเซิงเองก็ค้นหาโจวทงหมายจะสังหารเขาเช่นเดียวกัน

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/31SeVWl>